

нѣколко прочитания можахъ да го разказвамъ на изусть по язи-ка и стила на първия нашъ вѣстникарь, Богорова — тогива още Иванъ Андрѣевъ. Любопитни спомени имамъ съ помена-тия *първи* български вѣстникъ, отъ разказитѣ на които може да се види тогавашното първоначално дѣло на периодическия нашъ печатъ, много по мизерно отъ колкото може да бѣде всѣ-ко едно начало. А до тука свършвамъ съ споменитѣ си за на-шитѣ школя прѣди $\frac{1}{2}$ вѣкъ.

Нашия периодически печатъ и постепенното на-родно пробуждане прѣди половинъ вѣкъ.

На 1848 г., когато за първи пѣтъ се появи българския „*Цариградски Вѣстникъ*“, въ наше Велико *Търново* се полу-лучавахъ само *два листа* отъ единствения абонатъ, х. Мин-чо х. Цачовъ, отъ които единия листъ подарка отъ него на училището. Никой отъ другаритѣ ми ученици не обръщаше внимание на него, нежели да иска да го прочита. Подиръ учителитѣ туку азъ бѣхъ самъ читателя му, па гледахъ и да го взема и скѣтамъ, та да го спазя, не за друго, а да по-втарямъ и потретямъ прочитанието на подлистника му: „*Чу-доситѣ на Робенсина*.“ Много пѣкти подканяхъ и молихъ баща си, да се запиши за единъ листъ и намъ да иди.

— То не е като за насъ *еснафъ хора*; *газета* четхтъ голѣми хора и охолни, като владиката, като хекимина; за насъ дюгеня и занаята! отговаряше баща ми.

Тѣзи аргументи умислювахъ и мене тогава, но и пакъ не прѣставахъ да врънкамъ баща си и да му се моля, да иди и намъ единъ вѣстникъ, и най-сетнѣ молбата ми се испълни, но едва на втората година, и то по слѣдующия на-чинъ: *трима абонати на единъ листъ* — **орташки!** Ор-тацитѣ за вѣстника съ баща ми бѣхъ; попъ Иванъ отъ с. Недагъ (махаленския ни свещеникъ) и Димия Далкалхджолу бакалина (епитропа на махленската ни църква). Тримата *ор-таци* трѣбваше на зареда да четхтъ орташкия вѣстникъ; но азъ устройхъ такъвъ редъ, щото да бѣде послѣдния редъ нашъ, съ единственното намѣрение и желание, щото листове-тѣ да оставатъ у мене, които азъ прибирахъ и прилагахъ въ